

LBRIS

We know  
books

# Pedro Almodóvar

## Ultimul vis

Traducere din limba spaniolă și note  
LAVINIA SIMILARU

**LITERA**

București

## VIZITA

Pe o stradă dintr-un orașel din Extremadura, o fată de vreo douăzeci și cinci de ani atrage atenția trecătorilor din cauza aspectului său extravagant. Este în jur de zece dimineața, iar hainele ei, țipătoare în orice împrejurare, în lumina soarelui par și mai nepotrivite. Însă ea înaintează imperterbabilă, fără s-o afecteze privirile pietonilor surprinși. Ca și cum ar duce la capăt un plan vechi și elaborat, tânăra înaintează foarte sigură pe ea. Rochia, pălăria și celelalte accesorii sunt identice cu ale lui Marlene Dietrich în *Capriciu spaniol*<sup>1</sup>, când încearcă să seducă un funcționar important ca să le dea niște pașapoarte ei și lui César Romero. Mai degrabă decât o evocare, mișcările acestei femei sunt o copie exactă a mișcărilor celebrei stele de

---

<sup>1</sup> *The Devil Is a Woman* (1935), film de Josef von Sternberg

cinema. Imaginea sofisticată și anacronică, într-un oraș mic, este vădit ireală și scandaloasă.

Femeia se oprește la poarta unei școli a părinților salezieni și intră în clădire cu siguranța cu care mergea înainte pe stradă. Nu este nici o urmă de îndoială în atitudinea ei, avansează de parcă școala i-ar fi familiară. Din cămăruța portarului, un preot îi iese în întâmpinare, uluit:

– Ce doriți, domnișoară? o întreabă foarte stânjenit.

– Aș vrea să-l văd pe părintele director.

Femeia răspunde cu o naturalețe uluitoare. Părintele o privește aproape terorizat și vorbește fără nici o convingere.

– Nu știu dacă e la școală.

– Știu că la ora aceasta se află în biroul său.

Cu toate că tânăra îi vorbește pe un ton categoric, siguranța anulează eventuala provocare din cuvinte. Preotul o scrutează de sus în jos și nu știe ce să spună. Nu ar trebui să o lase să intre, are o înfățișare cum nu se poate mai scandaloasă, gândește în tăcere.

– Păi, știți, aceasta este o școală de băieți tineri și...

– Și ce?

– Păi... dumneavoastră... cu rochia aceea...

– Ce e cu rochia mea? Fata se privește ca și cum s-ar teme că are o pată sau i s-a rupt rochia. Nu vă place?

– Nu e asta...

– Atunci ce e? Doar nu vreți să-mi spuneți că elevii dumneavoastră n-au văzut niciodată o femeie.

– Domnișoară!

Ea îl oprește:

– Este sau nu este părintele director în biroul său?

– Este posibil să nu vă poată primi în acest moment.

– Sunt aici pentru o problemă foarte urgentă, iar pe el îl interesează la fel ca pe mine. Dar nu vă deranjați să-mi arătați drumul, îl cunosc, un frate de-al meu a fost elev aici și am venit adesea să-l vizitez.

Fără să aștepte răspunsul, înaintează pe un coridor strâmt care duce în curtea interioară. Preotul o urmează, alarmat.

– Domnișoară! Domnișoară!

– Acolo, ușa din stânga, nu-i așa?

– Da, acolo este.

Preotul, năucit, o privește dispărând.

Nu este nimeni în curte, este zi de sărbătoare și majoritatea elevilor interni sunt în oraș. Au rămas doar cei pedepsiți și tocilarii. Tânăra coboară ostentativ scara din curte și se îndreaptă spre ușa

indicată de preot. Bate sec de două sau de trei ori și așteaptă. Intrați, se aude dinăuntru. Deschide ușa și intră. Un preot de vreo patruzeci și cinci de ani este așezat la birou și, când o vede intrând, nu-și poate stăpâni o expresie de uimire.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Nu mă priviți în felul acesta. Sunt sora unuia dintre foștii dumneavoastră elevi și am venit din partea lui să vorbesc cu dumneavoastră.

Femeia zâmbește cu dezinvoltură.

Părintele director i se adresează morocănos, dar curios să afle despre ce este vorba.

– La ce elev vă referiți?

– Sunt sora lui Luis Rodríguez Bahamonde.

Auzind numele, preotul își schimbă expresia și o privește cu mai multă curiozitate, făcând abstracție de aspectul ei, interesat doar să găsească vreun detaliu care să-l asigure că este într-adevăr cine spune.

– Sunteți sora lui Luis? Întreabă entuziasmat, iar fata încuviințează cu răceală. Eu am fost prieten bun cu fratele dumneavoastră, pentru mine nu era un elev obișnuit.

În cuvintele preotului este evidentă nostalgia.

– Am venit să vorbesc despre el.

– Mă bucur din tot sufletul. Nu l-am văzut de o veșnicie! Eram prieteni foarte buni... Dar băieții, când își termină studiile, uită cu desăvârșire de

noi. Ba chiar i-am scris o scrisoare, ca să aflu ce mai face, dar nu mi-a răspuns niciodată. Ce face? Îmi închipui că s-a schimbat mult, pesemne că e bărbat în toată puterea cuvântului. Dacă vă privesc cu atenție, îmi dau seama că semănați destul de bine cu el, aveți aceeași ochi.

Ea ascultă seriosă, în tăcere.

– Din cauza vocației mele, eu nu am avut copii, firește, dar simt nevoia fiecărui bărbat de a-i proteja și de a-i forma pe cei care încep să trăiască. Păstrează un moment de tăcere, fata îl observă fără să clipească, el aproape că nu o percepe, este absorbit în amintirile sale. Fratele dumneavoastră Luis era ca un fiu pentru mine. Mă bucur că sunteți aici. Cum vă numiți?

– Paula.

– Trebuie să-mi povestiți multe lucruri. Însă mai întâi spuneți-mi de ce ați venit.

– Trebuie să vă dau o veste proastă.

– Ce s-a întâmplat?

– Acum câteva luni, părinții mei au murit într-un accident de mașină.

– Îngrozitor! Îmi pare rău.

Părintele director pare cu adevărat consternat. De când a intrat Paula în biroul său, a încercat să-i uite strania ținută. Ideea că este sora lui Luis îl bucura atât de mult... Acum, aflând că părinții i-au murit, din pricina răcelii cu care a spus-o, modul

ei de a se purta i se pare de neînțeles, mai ales rochia extravagantă și nepotrivită. Ca să nu forțeze situația, face un efort și renunță să mai comenteze ceva, iar această constrângere diminuează cordialitatea pe care el ar fi dorit s-o aibă conversația.

– Cum puteți să vă imaginați, a fost o lovitură îngrozitoare, a continuat Paula. Ultimele luni au fost insuportabile, dar acum încep să simt că am mai multă putere să lupt.

Cuvintele acestea pe buzele Paulei, învăluite în voluptate, sună fals, dar tonul categoric nu lasă loc nici unei obiecții.

– Dumnezeu o să vă ajute, încredeți-vă în El, nu sunteți singuri.

Păstrează amândoi un moment de tăcere; deodată părintele o întreabă:

– Și Luis cum a reacționat la...?

– Era cu ei, nici unul dintre ei trei n-a scăpat.

– Dumnezeule! Luis!

Pentru părinte este cea mai proastă veste pe care putea să și-o imagineze. Rămâne imobil deasupra mesei-birou, privind-o pe Paula năucit și nu pe ea o vede, ci pe Luis. În timp ce îi repetă numele, fața i se umple de lacrimi. Paula, hieratică, îl privește imperturbabilă.

Așa se scurg câteva clipe.

– Scuzați-mă. Eu îl iubeam mult pe fratele dumneavoastră, dacă aș fi avut un copil, nu l-aș fi iubit

mai mult. L-am văzut crescând, formându-se, e groaznic. Câți ani avea?

– Douăzeci și patru.

Părintele director se arată pe de-a-ntregul abătut. Vestea constituie pentru el un adevărat șoc. Se uită din nou la Paula, cu fiecare minut care trece, consideră rochia și mai ridicolă și inoportună; pe de altă parte, răceala cu care vorbește despre nenorociri îl irită. Cum poate să spună cu atâta indiferență că părinții și fratele i-au murit? Așezată în fața lui, Paula pare incredibil de superioară, ca și cum nici măcar moartea nu ar putea să o afecteze. Ce ascunde o asemenea paradă de aroganță?

– V-am adus o fotografie de-a lui din ultima perioadă de viață, m-am gândit că ați dori să o aveți.

– O, da, firește.

Din primul moment, părintele director s-a gândit că nu e bine să-și exteriorizeze prea mult sentimentele pentru fostul elev înainte de a o cunoaște mai bine pe Paula, dar simțea o nevoie irezistibilă de a vorbi despre Luis, încât nu s-a străduit să-și măsoare comentariile. Privindu-i sora, își înțelege greșeala. Deși, la urma urmelor, nu i-a spus nimic ce să nu le fi spus anterior părinților săi când veneau în vizită la Luis. Dar ei reacționau altfel. Erau mândri că băiatul lor era protejat de persoana cea mai importantă din liceu.

După primirea veștii și în prezența ursuză a Paulei, preotul se simte distrus și nesigur.

– Pofțiți, îi zice ea, a fost puțin înainte de accident.

Era una dintre cele mai bune fotografii din ultima perioadă a lui Luis. Era gol, fotografia fusese făcută începând cu ombilicul. De pe cartonul lucios, Luis privea de parcă ar fi încercat să mărturisească totul fără să rostească un cuvânt. Preotul se gândește că mereu i-a cerut să-i trimită o fotografie și nu a făcut-o niciodată.

– E foarte schimbat, dar l-aș fi recunoscut dacă l-aș fi văzut pe stradă. Nu pot să cred că e mort.

La tristețea părintelui, Paula răspunde cu cinism:

– Oricum, pentru dumneavoastră moartea nu trebuie să fie atât de oribilă ca pentru noi.

– De ce?

Părintele nu înțelege observația.

– Dumnezeu este de partea dumneavoastră și aceasta trebuie să fie o consolare. Îmi imaginez că orice nenorocire are pentru dumneavoastră o valoare diferită.

Părintele director o privește de parcă ar încerca să protesteze, dar păstrează tăcere.

– În ciuda funcției noastre, nimic nu ne protejează de durerea umană, protestează iritat și abătut, apoi face un efort să nu explodeze și să nu-i spună nerușinatei aceleia ce merită. Dar să nu vorbim

despre asta acum, povestești-mi despre fratele dumneavoastră, ce a făcut în ultimii ani, cum era.

– Ocupația sa cea mai importantă în ultimii ani a fost literatura. Nimic nu îl interesa mai mult. Nu avea deloc încredere în opera lui, e adevărat că mai avea multe de învățat, dar scrisese lucruri remarcabile, chiar dacă pe el nu-l satisfăceau. Noi ne iubeam mult, continuă Paula, iar chipul ei pierde ceva din răceală și se înăsprește. Am crescut împreună, eu îl cunoșteam la fel de bine ca pe mine însămi, nu aveam nici un secret unul față de celălalt. Am venit aici pentru că sunt sigură că lui i-ar fi plăcut să o fac.

Paula vorbește senină, dar implacabilă. Este un iz de amenințare voalată în tot ce spune. Părintele director se simte foarte agitat și nu știe ce ton să adopte. Pe măsură ce trece timpul, atmosfera devine mai ciudată și nu știe cum să acționeze ca să nu o agraveze, căci singurul lucru pe care îl dorește este ca fata să-i vorbească despre Luis. Însă, în acest moment, Paula scoate un ruj și o oglinjoară, ca să se rujeze cu senzualitate sub ochii uluiți ai preotului. La această grotescă provocare, părintele nu se poate stăpâni.

– Domnișoară, nu vi se pare exagerat?

– Exagerat, ce? se întrerupe ca să-l privească.

– Frivolitatea aceasta.